

Aby lidé cítili přijetí a také se zasmáli

POSEZENÍ S EANGELICKÝM FARÁŘEM

S Ondřejem Mackem, farářem sboru Českobratrské církve evangelické v Brně 1, otcem čtyř dětí, jsem měla možnost mluvit o jeho službě i o ekumenických kontaktech.

● Z jakého prostředí vycházíte a co vás vedlo k povolání faráře?

Vyrostl jsem v relativně tradiční evangelické rodině mezi Prahou a západními Čechami. Tatínek byl kastelánem a maminka pracovala v galerii v Praze. Jeden dědeček byl farář, druhý presbyter.

Důležité pro mne bylo, že jsem v době dospívání v církvi nacházel přijímající prostředí, ve kterém jsem se cítil dobře. A nejinspirativnější lidé, které jsem tehdy potkával, byli faráři. To byl asi jeden z důvodů, proč jsem začal studovat teologii. Také jsem v rámci církve občas fungoval jako dobrovolník v pomoci lidem s postižením a nacházel v tom něco, co mi dávalo smysl.

● Povolání faráře je na celý život?

Samozřejmě se dá opustit. Ale když člověk položí ruku na pluh a něco slíbí, měl by to dodržet. Takže je to na celý život. Stejně to ze mne už nikdo neodpáře. Ať už jsem byl na studij-

ním jazykovém kurzu ve Skotsku nebo procházel pětiletým psychotherapeutickým výcvikem s lidmi z úplně jiného prostředí, všichni záhy věděli, že jsem farář.

● Jaké vnímáte výzvy, těžkosti pro faráře?

Potýkáme se s nedostatkem duchovních. Učím na teologické fakultě, takže vím, že studentů, kteří uvažují o cestě duchovního, je velmi málo.

S postupující odlukou církví od státu asi nepůjde dělat faráře na plný úvazek - to nikdo nezaplátí. Z toho mám občas obavu.

● Co vaše služba obnáší?

Je na ní hezká pestrost. Mluvíte s někým v těžké životní krizi, pak máte přípravu na manželství s nadšeným a zamilovaným párem, náboženství s malými dětmi a večer biblickou hodinu.

Asi nejdůležitější je pro mne povídání s lidmi mezi čtyřma očima. Hodně mě baví třeba alfa kurzy nebo setkání s těmi, kdo křesťanství objevují. Naopak nerad dělám manažera, stavbyvedoucího, úředníka a podobně.

● Jste si blízký s křesťany z jiných církví...

Pro mne je důležité, když se setkají dvě společenství. V Nosi-slavi, kde jsem dvanáct let působil, jsou vedle sebe katolický a evangelický kostel. Ne vždy tam byly vztahy mezi oběma církvemi ideální, tak jsem rád, že jsme si s katolickým farářem dobře rozuměli, dělali jsme společné bohoslužby a dávali jsme najevo, že je víc toho, co nás spojuje, než toho, co nás rozděluje.

V Brně jsme v době covidu nabídli Betlémský kostel Církvi bratrské, protože jejich prostory nevyhovovaly opatřením. Dodnes se u nás schází. Začalo se zde setkávat také společenství anglikánů. A už tradičně máme nadstandartní vztahy s katolickou farností sv. Jakuba. Letos se v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů setkáme u svatého Jakuba při modlitbě Taizé a u nás při „nizkoprahové“ bohoslužbě YESle, tedy bohoslužbě připravované pro mládež a pro lidi hledající, spěchající.

● Jaké aktivity probíhají ve vašem sboru?

Probíhají bohoslužby v našich dvou brněnských kostelích a jednou za čtrnáct dní jezdíme do Rychmanova. Tam děláme bohoslužby společně s Československou církví husitskou, protože každý z nás tam má jen malý hlouček lidí.

Konají se nizkoprahové bohoslužby, biblické hodiny, připravujeme teenagery ke konfirmaci, což je obdoba biřmování v katolické církvi, setkává se mládež, dorost, maminky, chodíme s biblickým programem do Diakonie ČCE. Pořádáme alfa kurzy. Následují beta kurzy, které jsou zaměřené na přijetí do sboru.

Snažíme se, aby fungovalo místní společenství, aby se lidé znali a měli se rádi. Jde nám o to, aby v době, kdy je všechno v krizi, bylo lidem v kostele dobře, aby cítili přijetí a také se občas zasmáli.

Za rozhovor děkuje Ludmila Šturmová

Foto: archiv Ondřeje Macka